

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

CZWARTA SEKCJA

SPRAWA PRUS PRZECIWKO POLSCE

(Skarga nr 5136/11)

WYROK

STRASBURG

12 stycznia 2016 r.

Wyrok ten stanie się ostateczny zgodnie z warunkami określonymi w art. 44 § 2 Konwencji. Wyrok może podlegać korekcie wydawniczej.

W sprawie Prus przeciwko Polsce

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Sekcja), zasiadając jako Izba w składzie:

András Sajó, *Przewodniczący*,

Vincent A. De Gaetano,

Boštjan M. Zupančič,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Krzysztof Wojtyczek,

Egidijus Kūris,

Iulia Antoanella Motoc, *sędziowie*,

oraz Françoise Elens-Passos, *kanclerz sekcji*,

Obradując na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 grudnia 2015 r.

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Podstawą sprawy jest skarga (nr 5136/11) złożona przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, do Trybunału, zgodnie z art. 34 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wartości ("Konwencja") przez polskiego obywatela, p. Kamila Prusa ("skarżący"), dnia 6 grudnia 2010 r.

2. Skarżącego, który otrzymał pomoc prawną, reprezentował p. S. Kotuła, prawnik praktykujący w Lublinie. Rząd Polski ("Rząd") reprezentował jej przedstawiciel, p. J. Chrzanowska, Minister Spraw Zagranicznych.

3. Skarżący podniósł przekroczenie art. 3 Konwencji, w zakresie zakwalifikowania go jako osadzonego tzw. niebezpiecznego.

4. W dniu 7 lipca 2014 r., skargę przekazano Rządowi.

STAN FAKTYCZNY**I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY**

5. Skarżący urodził się w 1987 r., przebywa w zakładzie penitencjarnym w Lublinie.

A. Postępowanie karne przeciwko skarżącemu

6. Skarżącego aresztowano i umieszczono w areszcie dnia 1 grudnia 2005 r. W 2006 r. został skazany za trzy pobicia i rabunek, otrzymał wyrok

pozbawienia wolności na 2 do 4 lat. 28 listopada 2006 r., Sąd Okręgowy w Lublinie wydał wyrok łączny obejmujący cztery wyroki skazujące.

B. Nałożenie reżimu osadzonego tzw. niebezpiecznego

7. Dnia 5 listopada 2010 r., Komisja Penitencjarna w Zakładzie Karnym w Opolu Lubelskim nałożyła na skarżącego reżim osadzonego tzw. niebezpiecznego. Komisja odkryła, że skarżący był organizatorem lub aktywnym członkiem akcji protestacyjnych w Zakładzie Karnym w Opolu Lubelskim (art. 88A § 2 (2a) Kodeksu Karnego Wykonawczego), podczas których osadzeni odmówili spożycia posiłku dostarczonego przez władze zakładu. Władze dowiedziały się, że osadzeni planowali kolejną akcję protestacyjną na dzień 11 listopada 2010 r. Ponadto, komisja uznała skarżącego za szczególnie zdeprawowanego.

8. W dniu 18 stycznia 2011 r., Komisja Penitencjarna w Zakładzie Karnym w Opolu Lubelskim odrzuciła odwołanie wniesione przez skarżącego, a także jego wniosek o zmianę terminu rozpatrzenia odwołania poza termin przewidziany obowiązującymi przepisami.

9. Następnie, skarżącego przeniesiono do aresztu śledczego w Lublinie.

10. W dniu 3 lutego 2011 r., Komisja Penitencjarna Aresztu Śledczego w Lublinie zbadała sprawę i podtrzymała decyzję o nałożeniu reżimu na skarżącego, uznając, że stanowi on poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa jednostki penitencjarnej. Skarżący złożył odwołanie.

11. W dniu 4 kwietnia 2011 r., Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie. Sąd odniósł się do powodów podanych w postanowieniu z dnia 5 listopada 2010 r., uznając, że postanowienie jest zgodne z prawem i uzasadnione.

12. W dniu 3 marca 2011 r., skarżący wniósł zażalenie do Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w Lublinie. W zażaleniu podnosił, że miał trudności z dostępem do aktywności edukacyjnych w Areszcie Śledczym w Lublinie. Władze odrzuciły skargę, podtrzymując, że aktywności edukacyjne są niedostępne dla osadzonych niebezpiecznych.

13. W nieokreślonym dniu w 2011 r., skarżący zawiadomił policję o swoim domniemaniu bezprawnego zakwalifikowania go jako osadzonego niebezpiecznego w dniu 5 listopada 2010 r. Podnosił, że władze Zakładu Karnego w Opolu przekroczyły swoje kompetencje nakładając na niego wspomniany reżim. W dniu 29 kwietnia 2011 r., Prokuratora Rejonowa w Opolu Lubelskim odmówiła wszczęcia śledztwa w przedmiotowej sprawie, uznając, że nie popełniono żadnego przestępstwa.

14. W dniu 28 kwietnia 2011 r., Komisja Penitencjarna w Areszcie Śledczym w Lublinie odwołała postanowienie o zaklasyfikowaniu skarżącego jako osadzonego niebezpiecznego. Uznała, że zachowanie skarżącego uległo poprawie, i nie stanowi on już zagrożenia dla bezpieczeństwa aresztu śledczego.

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I STOSOWANA PRAKTYKA

15. Właściwe prawo krajowe i stosowana praktyka, odnoszące się do nakładania reżimu osadzonego niebezpiecznego, określono w wyrokach Trybunału w sprawach *Piechowicz p. Polsce* (nr 20071/07 §§ 110-17, 17 kwietnia 2012) oraz *Horych p. Polsce* (nr 13621/08 §§ 49-56, 17 kwietnia 2012 r.).

16. Postanowienia Kodeksu karnego wykonawczego, określające nałożenie reżimu na skazanego, brzmią następująco:

Artykuł 88 § 3

„Skazany stwarzający poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu odbywa karę w wyznaczonym oddziale lub celi zakładu karnego typu zamkniętego w warunkach zapewniających wzmożoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwo tego zakładu.”

Artykuł 88a

“1. Skazany, o którym mowa w art. 88 § 3 odbywa karę w wyznaczonym oddziale lub celi zakładu karnego typu zamkniętego. O osadzeniu skazanego w wyznaczonym oddziale lub celi zakładu karnego typu zamkniętego zawiadamia się sędziego penitencjarnego.

2. Przepisy paragrafu 1 stosuje się do skazanego, którego właściwości, warunki osobiste, motywacja, sposób zachowania się przy popełnieniu przestępstwa, rodzaj i rozmiar następstw przestępstwa, zachowanie w zakładzie karny lub stopień demoralizacji stwarzają poważne zagrożenie społeczne albo poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu karnego, i który:

(2a) podczas uprzedniego lub obecnego pozbawienia wolności stwarzał zagrożenie dla bezpieczeństwa zakładu karnego lub aresztu śledczego w ten sposób, że był organizatorem lub aktywnym uczestnikiem zbiorowego protestu w zakładzie karnym lub areszcie śledczym...”

17. Artykuł 88b Kodeksu karnego wykonawczego określa warunki, w których skazani o statusie osadzonych niebezpiecznych odbywają karę. Są one identyczne jak warunki określone w art. 212B Kodeksu, odnoszące się do osadzonych (patrz *Piechowicz*, wspomniany wyżej, § 106).

PRAWO

I. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 3 KONWENCJI

18. Skarżący podnosił, że bezprawnie zaklasyfikowano go jako osadzonego niebezpiecznego, a stosowane restrykcje stanowiły poniżające traktowanie, sprzeczne z art. 3 Konwencji, który brzmi następująco:

„Nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu.”

19. Rząd zaskarżył podniesione domniemanie.

A. Dopuszczalność

20. Trybunał zaznacza, że skarga nie jest wyraźnie bezpodstawna, w rozumieniu art. 35 § 3 (a) Konwencji. Uznaje również, że nie jest niedopuszczalna na innych podstawach. W związku z tym, złożoną skargę uznaje się za dopuszczalną.

B. Roszczenia

1. Skarżący

21. Skarżący podniósł, że przedłużające się stosowanie reżimu osadzonego niebezpiecznego stanowiło naruszenie art. 3 Konwencji. Jego zdaniem, nie było podstaw, które usprawiedliwiałyby nałożenie na niego reżimu. Zakwestionował zarzut organizowania akcji protestacyjnej. Nigdy nie był oskarżony o prowadzenie takich działań, ani za nie skazany. Przyznał, że jednego razu odmówił spożycia śniadania, przebywając w Zakładzie Karnym w Opolu Lubelskim.

22. Skarżący podniósł, że przez większość czasu przebywał w izolatce. Wspominał o przedłużającym się i nadmiernym oddzieleniu od rodziny, świata zewnętrznego oraz od pozostałych osadzonych, a także o innych restrykcjach, takich jak konieczność poruszania się w kajdanach zespolonych, rutynowe kontrole osobiste połączone z koniecznością rozebrania się, czy monitoring celi (w tym obszaru sanitariatu) za pośrednictwem kamer. Skarżący podkreślał, że każdy jego ruch w celi podlegał ciągłej obserwacji. Nagrany obraz przechowywano przez przynajmniej siedem dni. Za każdym razem gdy opuszczał celę lub do niej wchodził, zazwyczaj kilka razy w ciągu dnia, odbywał poniżające i wyjątkowo szczegółowe kontrole osobiste, które przeprowadzało aż trzech strażników zakładu. Podczas kontroli osobistych często obecni byli współwięźniowie. Co więcej, za każdym razem, gdy skarżący opuszczał celę, eskortowali go strażnicy, obecni nawet podczas badań medycznych.

2. Rząd

23. Rząd podkreślił, że w przedmiotowej sprawie, zaskarżone traktowanie nie osiągnęło minimalnego poziomu surowości, wymaganego dla naruszenia art. 3.

24. Rząd utrzymywał, że skarżącego zakwalifikowano jako osadzonego niebezpiecznego zgodnie z właściwymi przepisami prawa. Zaplanował akcję protestacyjną - strajk głodowy osadzonych - i przeprowadził jej w

Zakładzie Karnym w Opolu Lubelskim. Co więcej, władze krajowe uznały skarżącego za osobę zdemoralizowaną, która ma negatywny wpływ na pozostałych osadzonych.

25. Zakwalifikowanie skarżącego jako osadzonego niebezpiecznego ponownie rozważono po trzech miesiącach. Jak tylko komisja odnotowała poprawę w zachowaniu skarżącego - tj. 28 kwietnia 2011 r., po pięciu miesiącach i dwudziestu trzech dniach - reżim został zniesiony. W takich okolicznościach rząd uznał, że zastosowanie reżimu w stosunku do skarżącego było zgodne z prawem, gdyż zapobiegało ryzyku wystąpienia zamieszek w zakładzie karnym, i pozwalało na zachowanie bezpieczeństwa.

26. Rząd podkreślił, że zastosowany reżim trwał bardzo krótki okres, w którym skarżący miał dostęp do odpowiednich bodźców i kontaktu z drugim człowiekiem. W szczególności, dwa razy w tygodniu mógł odwiedzać bibliotekę oraz pomieszczenie wyposażone w komputer, telewizor i inne przedmioty służące rozrywce. Miał również prawo do przyjmowania wizyt. Rząd stwierdził, że sposób, w który traktowano skarżącego nie naruszał art. 3 Konwencji. Wezwał Trybunał do uznania, że wspomniany zapis nie został naruszony.

3. Ocena Trybunału

(a) Zasady ogólne odnoszące się do orzecznictwa Trybunału

27. Właściwe zasady ogólne odnoszące się do orzecznictwa Trybunału podsumowano w wyrokach w sprawach *Piechowicz p. Polsce* (patrz *Piechowicz*, cyt. wyżej, §§ 158-65) oraz *Horych p. Polsce* (*Horych*, cyt. wyżej, §§ 85-92).

(b) Zastosowanie powyższych zasad w przedmiotowej sprawie

28. Trybunał zauważa, że bezspornym jest fakt, że w okresie od 5 listopada 2010 r. do 28 kwietnia 2011, tj. przez okres pięciu miesięcy i dwudziestu trzech dni, skarżącego zakwalifikowano jako osadzonego tzw. niebezpiecznego, w związku z czym podlegał on surowym środkom bezpieczeństwa i różnorodnym ograniczeniom (patrz ustępy 7-14 powyżej).-- Główne aspekty reżimu podniesione przez skarżącego i określone poniżej, nie stanowiły przedmiotu zaskarżenia przez Rząd (patrz ustępy 22-26 powyżej). Szczegóły kluczowych aspektów reżimu osadzonego niebezpiecznego przeanalizowano dogłębnie również w wyroku *Piechowicza* (cyt. wyżej, § 166, z dalszymi odniesieniami).

29. Środki zastosowane w sprawie skarżącego obejmowały osadzenie w specjalnym oddziale zamkniętym a także wzmożony monitoring każdego jego ruchu zarówno wewnątrz celi jak i poza nią, co oznaczało, że skarżący musiał poruszać się w kajdanach zespolonych każdorazowo na zewnątrz celi (kajdany połączone łańcuchem). Podjęte środki obejmowały odizolowanie skarżącego od społeczności więziennej i ograniczenie

możliwości kontaktów z rodziną. Co więcej, za każdym razem, gdy skarżący wychodził z celi lub wchodził do niej, musiał przejść rutynową kontrolę osobistą połączoną z obowiązkiem rozebrania się - dokładną inspekcję ciała i odzieży, w trakcie której musiał rozebrać się do naga i zrobić głęboki przysiad w celu sprawdzenia odbytu (patrz ustęp 22 powyżej). Skarżący zaznaczył, że kontrole osobiste połączone z obowiązkiem rozebrania się miały miejsce na korytarzu, na zewnątrz celi, gdzie każdy więzień mógł go zobaczyć. Co więcej, jego celi, w tym znajdujące się w niej sanitariaty, podlegały ciągłemu monitoringowi za pośrednictwem sieci kamer przemysłowych.

Rząd nie zaskarżył tych informacji. Podkreślił natomiast, że skarżący miał dostęp do różnych miejsc w więzieniu, w tym do biblioteki i pokoju rozrywek. Co więcej, wskazał, że skarżący miał prawo do odbywania wizyt rodzinnych, ale nie określił kiedy takie wizyty miały miejsce w przedmiotowym okresie (patrz ustęp 26 powyżej).

30. Strony nie doszły do porozumienia co do tego, czy negatywne konsekwencje zastosowania powyższych środków wobec skarżącego osiągnęły minimalny poziom surowości, wymagany dla naruszenia art. 3 Konwencji.

31. Trybunał spieszy zauważyć, że fakty w przedmiotowej sprawie różnią się od tych w sprawach *Piechowicza* i *Horycha*, gdzie reżim niebezpiecznego osadzonego zastosowano w oparciu o art. 212a § 3 Kodeksu karnego wykonawczego, który określa konkretne zasady stosowania specjalnego reżimu w sprawach, w których osadzonemu przedstawiono poważne zarzuty (patrz *Piechowicz*, cyt. wyżej, §§ 105 i 177).

32. W przedmiotowej sprawie władze uzasadniły swoje postanowienie z dnia 5 listopada 2010 r., o zastosowaniu reżimu niebezpiecznego osadzonego wobec skarżącego, na podstawie domniemanego uczestnictwa skarżącego w akcji protestacyjnej w zakładzie karnym. Podstawą prawną dla zastosowania reżimu był art. 88a § 2 (2a) Kodeksu postępowania karnego (patrz ustępy 7 i 16 powyżej). Skarżący wyjaśnił, że osadzeni, wraz z nim, odmówili spożycia śniadania. Zaprzeczył domniemanej organizacji zamieszek w zakładzie karnym. Skarżący nie jest skazany za brutalne przestępstwo lub za przestępstwo popełnione w zorganizowanej grupie (przeciwie do sprawy *Horycha*, cyt. wyżej, § 94). Nie otrzymał również kary dyscyplinarnej, ani nie jest oskarżony przez prokuraturę.

W świetle takich okoliczności, Trybunał uznaje, że zastosowanie przez władze reżimu osadzonego niebezpiecznego wobec skarżącego, i wykorzystanie wszystkich dostępnych w związku z nim środków w celu zachowania bezpieczeństwa w zakładzie karnym, nie było właściwe.

33. Trybunał spieszy zauważyć, że reżim niebezpiecznego osadzonego zastosowano w stosunku do skarżącego na okres pięciu miesięcy i dwudziestu trzech dni. Wydaje się, że w okresie, w którym skarżący

znajdował się w pojedynczej celi w specjalnym oddziale zamkniętym odseparowanym od pozostałej części więzienia, nie był w całkowitej izolacji sensorycznej i społecznej. Rząd podkreślił, że skarżący miał prawo odwiedzać bibliotekę oraz inne obiekty na terenie więzienia, a także przyjmować wizyty rodzinne. Nie ma dowodów potwierdzających, że wobec skarżącego stosowano stymulację psychiczną i fizyczną, za wyjątkiem codziennego, samotnego spaceru w wyznaczonym obszarze.

34. W sprawie *Piechowicza* Trybunał nie uznał za konieczne stosowania wszystkich, które władze miały do dyspozycji w zakresie reżimu osadzonego niebezpiecznego, w celu zachowania bezpieczeństwa w zakładzie karnym, stwierdzając, że ich zastosowanie było sprzeczne z art. 3 Konwencji (patrz *Piechowicz*, cyt. wyżej, § 170). Co więcej, w przedmiotowej sprawie Trybunał nie jest przekonany co do konieczności każdorazowych inspekcji skarżącego (patrz *Piechowicz*, cyt. wyżej, § 174).

35. Trybunał ma jeszcze większe wątpliwości co do pełnej kontroli osobistej, której skarżący był poddawany każdego dnia, nawet kilkukrotnie, przy wchodzeniu do celi i jej opuszczaniu. Kontrole osobiste połączone z obowiązkiem rozebrania się nie wynikały z żadnych konkretnych potrzeb bezpieczeństwa, nie był również związane z podejrzeniami wynikającymi z zachowania skarżącego.

Trybunał zaznaczył już w sprawie *Piechowicza*, że o ile kontrole osobiste z obowiązkiem rozebrania się mogą być konieczne do zachowania bezpieczeństwa w zakładzie karnym lub ochrony porządku, to argumentacja Rządu, że systematyczne, uciążliwe i wyjątkowo krępujące inspekcje, stosowane codziennie, lub kilka razy dziennie, wobec skarżącego, są niezbędne dla zachowania bezpieczeństwa w zakładzie karnym, nie jest przekonująca (patrz *Piechowicz*, cyt. wyżej, § 176).

36. Biorąc pod uwagę fakt, że wobec skarżącego zastosowano już kilka innych surowych środków nadzoru, a władze nie opierały się na konkretnych czy przekonujących wymaganiach bezpieczeństwa, Trybunał uznaje, że praktyka codziennych kontroli osobistych z obowiązkiem rozebrania się do naga, stosowana wobec skarżącego przez niemal sześć miesięcy, wywołała w nim uczucie poniżenia, cierpienia i przygnębienia, które bezpośrednio łączyło się z nieuniknionym cierpieniem i upokorzeniem w trakcie odbywania kary więzienia (patrz *Horych*, cyt. wyżej, § 101, i *Piechowicz*, cyt. wyżej, §§ 175 i 176).

37. Na koniec, Trybunał pragnie zaznaczyć, że podejmując decyzję o przedłużeniu reżimu z dnia 3 lutego 2011 r., komisja nie przedstawiła innego uzasadnienia niż to przedstawione trzy miesiące wcześniej. Brak nowego uzasadnienia dla przedłużenia reżimu spotkał się z krytyką Sądu Rejonowego w Szczecinie, który unieważnił decyzję w dniu 6 grudnia 2011 r., i zalecił komisji ponowne rozpatrzenie sprawy (patrz paragraf 14 powyżej). Trybunał zauważył już, że władze, przedłużając reżim, nie miały obowiązku wzięcia pod uwagę zmiany sytuacji osobistej skarżącego, w

szczególności wpływu ciągłego stosowania zaskarżonych środków (patrz *Piechowicz*, cyt. wyżej, § 177).

Trybunał wskazuje również, że w przedmiotowej sprawie władze nie uzasadniły należycie przedłużenia stosowania reżimu, a procedura weryfikacji statusu skarżącego jako „osadzonego niebezpiecznego” była jedynie formalna i sprowadzała się do powtórzenia tych samych argumentów.

38. Podsumowując, biorąc pod uwagę łączny wpływ zastosowania reżimu „osadzonego niebezpiecznego” na skarżącego, Sąd uznaje, że władze nie przedstawiły wystarczających i właściwych powodów, które tłumaczyłyby surowość podjętych środków w zakresie przedmiotowej sprawy. W szczególności, władze nie zdołały dowieść, że zaskarżone środki były w całości konieczne dla osiągnięcia prawnie uzasadnionego celu związanego z zapewnieniem bezpieczeństwa w zakładzie karnym.

39. W związku z tym nastąpiło naruszenie art. 3 Konwencji.

II. INNE ZARZUTY DOTYCZĄCE NARUSZENIA KONWENCJI

40. Skarżący podniósł naruszenie art. 6 i 13 Konwencji. Skarżył się na sposób, w który komisja penitencjarna zastosowała i przedłużyła reżim, a także na domniemaną bezskuteczność jego odwołań od postanowień komisji.

41. Rząd zaskarżył podniesione domniemanie.

42. Trybunał zaznacza, że wspomniana skarga łączy się ze skargą analizowaną wyżej, w związku z czym należy uznać jej dopuszczalność.

43. Trybunał uznaje, że skarga złożona przez skarżącego, odnosząca się do art. 3 Konwencji, odnosi się nie tylko do przedłużającego się stosowania reżimu „osadzonego niebezpiecznego”, ale również samej procedury oceny zasadności tego statusu (patrz ustęp 37 powyżej). Kwestie te poddano analizie, która wykazała, że nastąpiło naruszenie wspomnianego przepisu (patrz ustęp 38 powyżej). W takich okolicznościach, Trybunał uznaje, że nie nastąpiło naruszenie art. 6 i 13 Konwencji, w związku z czym nie identyfikuje oddzielnego przedmiotu postępowania.

III. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI

44. Artykuł 41 Konwencji stanowi:

“Jeśli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie.”

A. Szkoda

45. Skarżący domagał się kwoty 9.000 euro (EUR) w ramach zadośćuczynienia za szkodę niematerialną.-

46. Rząd uznał, że kwota jest wygórowana.

47. Trybunał przyznaje skarżącemu 3.000 EUR z tytułu doznanej szkody niematerialnej.-

B. Koszty i wydatki

48. Skarżący, który otrzymał pomoc prawną od Rady Europy w zakresie przedmiotowej sprawy, nie dochodził zwrotu kosztów i wydatków.

C. Odsetki za zwłokę

49. Trybunał uznaje za właściwe, aby odsetki za zwłokę były oparte na marginalnej stopie procentowej Europejskiego Banku Centralnego, powiększonej o trzy punkty procentowe.

Z TYCH PRZYCZYŃ, TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE,

1. *Uznaje* skargę za dopuszczalną;
2. *Stwierdza*, że nastąpiło naruszenie art. 3 Konwencji;
3. *Stwierdza*, że nie ma potrzeby rozpatrzenia skargi pod kątem art. 6 i 13 Konwencji.
4. *Stwierdza*, że
  - (a) że pozwane państwo ma zapłacić skarżącemu w terminie trzech miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku zgodnie z Artykułem 44 ust. 2 Konwencji kwotę 3.000 euro (trzy tysiące euro), powiększoną o wszelkie podatki, które mogą zostać nałożone na tę kwotę, tytułem poniesionej szkody niematerialnej, przeliczoną na walutę polską po kursie obowiązującym w dniu wydania rozstrzygnięcia;
  - (b) że po upływie powyższego trzymiesięcznego terminu do momentu zapłaty, winny zostać naliczone od tych kwot odsetki zwykłe według

marginalnej stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o trzy punkty procentowe;

5. *Oddala* pozostałą część roszczenia skarżącego o słuszne zadośćuczynienie.

Sporządzono w języku angielskim oraz obwieszczono pisemnie dnia 12 stycznia 2016 r., zgodnie z Regułą 77 §§ 2 i 3 Regulaminu Trybunału

Françoise Elens-Passos
Kancelarz Sekcji

András Sajó
Przewodniczący